

Dér Endre
TÍZ ESZTENDŐ

1.

Sziromszerű felhő libeg,
alatta ül öreg Rideg.

Botot farag, nagy husángot:
fejbeverni a világot.

A világot, tíz porontyát,
agyoncsapni minden gondját.

Hároméves csöpp Juliskát,
hétesztendős kicsi Miskát.

Ötéves a Sanyi kölkök,
melle zörög, hogyha köhög.

Sósvízbe-főtt babot néki
szép eladó könnyel mér ki.

Örök a könny Maris szemén,
amint köztük liheg szegény.

Nyuvasztja a gyenge rabot,
amióta párja halott.

Halott, mint a világ leszen,
ha a botra ölmot teszen.

Azzal üt a tíz gyereken,
végül magán — mondja nekem.

„Magamon csak takarosán:
olyat, hogy a fejem loccsan”.

(Csoda-e, ha szívem szakad
sziromfehér felhők alatt?)

(1943)

2.

Az eszterga — tükörtiszta!
Mellette áll Rideg Miska.

Fémet farag, hengert hármát,
vasas kell most a hazának!

Acél-kúpot is csinál ma:
vizsgálja van — tán kiállja...

Tán? Bizony! Hisz a hengert
bajos nézni szabad szemmel!

Mint a gyémánt, szipog-ragyog!
Akár a szív — s a csillagok!

Akárcsak egy meleg szívet,
simogatja ifjú Rideg.

Reálehel ritka gonddal,
fényesíti puha ronggyal.

Kész a henger, — nagy csend. támad-
átadja a bizottságnak.

Horváth elvtárs így szól vigan:
„Ember leszel, Miska fiam!”

Miska szeme nagyot ragyog:
„Két esztendő — s házas vagyok!”

Maris nénje feddön nevet:
„A févilág kell már neked!?”

(Nézem öreg Rideg fiát:
Bizony, övé a nagyvilág!)

(1953)